

Drachmann: Jeg kan angaaende denne Sag i et og alt henvise til de Udtalelser, jeg havde den Ære af fremsætte paa mit Partis Vegne, da den tilsvarende Sag var under Behandling her i dette høje Ting i Fjor. Hovedsynspunktet fra vor Side var, at dette er et Spørgsmaal, der her til Lands har udviklet sig og vel at mærke paa en heldig Maade gennem frivillige Overenskomster mellem de direkte interesserede Parter, Arbejdsgiverne og Arbejderne, og det vilde være at forandre hele Grundlaget for vore Arbejdsforhold, om Lovgivningen skred ind i dette Tilfælde. Men foruden dette rent principielle Hovedsynspunkt vil jeg tilføje, at hvis Tidspunktet sidste Gang, vi havde denne Sag til Behandling, forekom mig ugunstigt, er det i Øjeblikket rent pinende galt for Gennemførelsen af et Lovforslag som det foreliggende. Med Hensyn til dette Tidspunkt udtalte det ærede Medlem Hr. Trier, at det ene Land efter det andet bestræber sig for at gennemføre disse Paabud fra Washington-Konferencen. Jeg mener det stik modsatte, jeg mener, at det ene Land efter det andet for det første ikke har opfyldt dem og for det andet bestræber sig ivrigt for at undgaa Loven, fordi man fra alle Sider i Samfundet maa erkende, at det, man den Gang gik med til, var noget overilet; det var Veksler, man udstedte, som den praktiske Økonomi har vist sig ikke at kunne honorere. Endelig vil jeg tilføje, at det forekommer mig, at de verdenspolitiske Forhold netop i det nuværende Øjeblik opfordrer os til at være meget forsigtige med at bygge paa internationale Kongresser og Konferencer, men meget mere lade vore egne Vilkaar og Forhold være de afgørende ogsaa paa disse Omraader.

P. Munch: Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, der i Fjor udtalte sig paa vore Vegne om dette Spørgsmaal, har ikke nu kunnet være til Stede, og jeg skal derfor angive vort Partis Stilling til denne Sag. Vi for vort Vedkommende beklager i høj Grad den Maade, hvorpaa de internationale Aftaler om Arbejdsforhold er blevet behandlet fra den høje Regerings Side og fra det Flertals Side, der slutter sig til den. Vi havde ønsket, at man fra alle Sider her i Landet vilde have staaet inde for de Aftaler, som man fra dansk Side har været med til at slutte med Tilslutning fra baade Arbejderne og Arbejdsgiverne. Disse Beslutninger blev taget paa et Tidspunkt, hvor Sindene Verden

over var i stærk Bevægelse, hvor Tankerne var mere forstaaende overfor Fremtidens Opgaver end under dagligdags Forhold. Jeg for min Del beklager i høj Grad, at der efter denne et stort Øjebliks Erkendelse af Verdens virkelige Forhold mange Steder er fulgt en reaktionær Bevægelse, der har standset, hvad man den Gang kom ind paa. Jeg beklager navnlig, at man ogsaa her i Danmark har ladet sig paavirke af dette Tilbageslag i Stemningen.

Hvad angaar Spørgsmaalet om, hvorvidt Tiden er inde til denne Sags Løsning eller ikke, kan jeg ikke se rettere, end at netop den nærmest forestaaende Tids Begivenheder, som de kan ventes, opfordrer til at løse dette Spørgsmaal nu. Der kan neppe være Tvivl om, at den Gruppe af Forhandlinger mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, der kan ventes i dette Foraar, vil volde mange Vanskeligheder, og et af de Punkter, der vil bidrage til Vanskelighederne, vil være Striden om Arbejdstidens Længde. Hvis dette paa Forhaand var klart gennem en Tilslutning til de almindelige internationale Aftaler, vilde meget ligge lettere. Det Hensyn, man anfører derimod, er dette, at en saadan Lovgivning skulde binde Handlefriheden, og det var ogsaa dette, som den højtærede Minister fremførte. Det forekommer mig imidlertid, at saaledes som baade Konventionen og dette Forslag i Tilslutning til Konventionen er affattet, lader det det videst mulige Spillerum for Handlefrihed. Det, man angriber, naar Talen er om 8 Timers Arbejdsdagen eller 48 Timers Arbejdsugen, er den stive doktrinære Gennemførelse deraf. Med Hensyn til denne Kritik tror jeg, at vi for vort Vedkommende vil kunne stille os ved Siden af de andre Kritikere. Men det, der foreligger Forslag om i Konventionen, og det, der her foreslaas, er at fastslaa Princippet's Anvendelse med alle de praktiske Lempelser, som Forholdene gør nødvendige og ønskelige. Selv til særegne Tidsforhold er der taget Hensyn i Forslagets Bestemmelser, idet der er aabnet Adgang til under Forstaaelse mellem Arbejdsgivernes og Arbejdernes Organisationer at gaa ud over den almindelige Arbejdstid, naar særlige Forhold indenfor en Industriegren gør det fornødent. Jeg tror derfor, at Forslaget har den fornødne Rummelighed, og at der ikke af den Grund behøver at være nogen Betænkelighed ved en Tilslutning til den store Bevægelse, som vi dog til syvende og sidst skal ind i.